

Годишен абонамент:

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

ОБЪДЕН СЛЕДПРАЗДНИЧЕН ВЕСТНИК ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонаментите се придружава съ сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главен редакторъ

Д-ръ П. ВИЧЕВЪ

Исторически моментъ

Международната и гражданска борба въ Югославия се разраства и заплашва да се обърне въ истинска война, края на която никой не може да предвиди.

Образуването на новия кабинетъ отъ словенския водителъ Корошецъ не е нищо друго освенъ една диверсия предъ западното обществено мнение, че равенството между разнитъ националности въ Югославия се тачи и една провокация спрямо самитъ подтиснати народности хървати, черногорци, бошняци, македонци дори, и срещу земеделците въ Сърбия.

Селската демократическа коалиция въ Хърватско, която включи въ себе си и федералистите на д-ръ Трумбичъ, открито се обяви противъ това правителство и иска разтурянето на скупщината, ревизия на Видовденската конституция, и пълна децентрализация, съ отдѣлен парламентъ и съ отдѣлни закони за Хърватско.

Нѣщо повече. Въ деня на откриване заседанията на скупщината 1 августъ, 78 депутати отъ селскохърватската коалиция и федералистите демонстративно се събраха въ Загребъ, въ залата на стария хърватски парламентъ, на който дадоха характеръ на народенъ съборъ и въ присъствието на хиляденъ народъ съ четени резолюции насочени срещу Бѣлградъ и независимостта на Хърватско съ апелъ къмъ всички пречани да скжсатъ съ центъра и да дадатъ подкрепата си на Загребъ. Това е било една бурна и масова демонстрация срещу правителството на кралъ Александра, срещу сръбската хегемония и едно манифестиране на принципа за самоопредѣлението на народноститъ.

До тукъ линията на борба е правилна. Въ нея масовия народенъ характеръ се подчерта. Тамъ се подчерта и единството на хърватския народъ, безъ разлика на убеждения, което сърдечно и ревниво се сподѣля отъ всички подтиснати националности въ Югославия. То иде да ни убеди, че когато народитъ

се самосъзнатъ и еманципиратъ отъ всички чужди и изкуствени влияния, какъ се заразяватъ отъ чистотата на идейната борба и какъ жадно я прегръщатъ съ убеждението, че само тамъ е спасителния пътъ за тѣхното благоденствие.

Отказътъ на депутатитъ отъ земеделската партия въ Сърбия, да участвуватъ въ заседанията на скупщината въ Бѣлградъ, показва до какъвъ опасенъ край шовинизма на сръбската военна клика и Бѣлата ржка сж довели югославянската държава.

За насъ, много естествено се развиватъ събитията въ тая страна. Тѣ не ще останатъ безъ откликъ въ останалитъ подтиснати области въ нея, както и въ другитъ държави, където разнороднитъ националности сж поставени при сжщия режимъ на обезправяване отъ мирнитъ договори подъ високата протекция на О. Н.

Другитъ националности въ югославянската държава, които не по-малко страдатъ отъ сжщия режимъ на похищение, не бива да стоятъ пасивни и само въ наблюдателно положение, защото реакцията отъ Бѣлградъ, подхранвана и подтиквана отъ голѣмитъ империалисти заинтересовани въ сегашния редъ на подтисничество, не ще закъснее да се прояви организирано съ всичката си сила и жестокостъ. Оставили се само хърватския народъ да отстоява политически права и свободи на народноститъ, — да носи самъ на плѣшитъ си идеята за разбирателство на балканскитъ народи, той ще бжде задушенъ, ако не му падатъ своевременно своята подкрепа.

Въ тоя смисълъ апела отъ всички страни, за да се тури край на самоизтрѣблението и да се обединятъ усилията на всички, н и к о г а нѣма толкова голѣмъ смисълъ, колкото днесъ, за едно общо и генерално свестяване, за да се трѣгне въ спасителния пътъ, за федерацията на балканскитъ народи.

Не проигравайте историческия моментъ.

Ромънскиятъ агентъ провокаторъ

Кой е Ал. Рашеновъ. Бѣгството въ Ромъния и предателството му. Орждие на Ромънското Вѣншно м-во. Оригинални документи отъ сжщото м-во

На 1919 г. въ Добричко сжществуваше революционна организация, въ която влизаше и добре известниятъ на добруджанското население, като голѣмъ изнудвачъ Александъръ Рашеновъ. Произходътъ на тоя господинъ е грѣцки, нѣкъде отъ Одринския край. Хитъръ и подълъ, той успѣ да се приспособи къмъ мѣстнитъ условия и да заживѣе въ с. Кара Мурадъ, Добричко.

Когато ромънитъ на ново окупираха южна Добруджа, той избѣгва отсамъ въ България, където съумѣ да се приспособи и влезе въ добруджанската организация. На нѣколко пѣти той се мжчилъ да изнуди единъ български министъръ да му даде средства, за да върши „революционни“ акции въ Добруджа. Такива сж му били отказани и е билъ прогоненъ.

Това не бѣше никому известно на времето. Следъ това той се установява въ граничното село Куркутъ. Като не готѣ най-бѣзплатенъ другаръ оставаше другъ отъ неговата среда отъ сжщото село Кара Мурадъ Рангелъ Яневъ. Въ Куркутъ и околнитъ села Ал. Рашеновъ поддържаше кореспонденция съ вътрешното турско и българско население, което заплашваше да го издаде, ако не му се събегаше суми и ако тѣ не му се носятъ отсамъ въ България. Такива суми все въ името на организацията, той събираще и отсамъ въ средѣ емиграцията. Узнато това отъ комитета на организацията, Ал. Рашеновъ бѣше призованъ да даде обяснения и отчетъ. Въ това заседание на Висшия съветъ презъ 1921 год. той призна, че е събралъ

отъ бѣжанцитъ около 18.000 лв.

и че ги е употребилъ за свои нужди.

Съ решение на Съвета наложено е на сжщия, да внесе сумата въ касата на комитета, като му се забраняваше въ бждаше да злоупотрѣблява съ положението си подъ страхъ на най-тежка отговорностъ.

Той обеща да се подчини и да внесе сумата, като поиска и срокъ. Въмѣсто това обаче Ал. Рашеновъ предъ страха, да не бждатъ разкрити и други негови престѣпления, които е вършилъ и които впоследствие се разкриха, и за да не понесе последиствията, предаде се на ромънитъ. А за да ги спечели на своя страна разкри всички лица българи и турци, съ които той е билъ въ кореспонденция. По тоя начинъ бѣха арестувани надъ

стотина души които бѣха бити, изнудвани и предадени за сждане въ Кюстенджа.

Ал. Рашеновъ е единствения и изключителенъ организаторъ на цѣлата тая афера, става

необходимъ за ромънитъ и имѣ даде най-силнитъ доказателства за засилване на терора, побоищата, изнудванията, ограбванията и денационализиранието на Добруджа.

Ромънитъ използваха неговата агентъ провокаторска роля и направиха диверсии срещу справедливитъ апели и намеци отъ разни страни за приложението на договора за малцинствата. И въ знакъ на голѣма признателностъ къмъ тоя извергъ, къмъ това човѣшко изчадие, тѣ го направиха агентъ въ добричката сигуранция съ широки права въ цѣла Добруджа. Мало и голѣмо трепереше и днесъ още трепери отъ тоя декласиранъ типъ.

Мошеникъ и паразитъ, морално изроденъ човѣкъ, той замислюва и а широко да използва благоволенieto на ромънската властъ. Той лако-

мо граби и заплашва, че ако не му се даде каквото иска, ще предава въ сигуранцията. А знае се какво значи ромънска сигуранция. Той започва издаването на в. „Поша“, да трови добруджанската душа и да служи на сатрапитъ на правата и свободитъ на добруджанци. Той се инспирира и подканва направо отъ

Вѣншното министерство въ Букурещъ

(дирекцията на печата) както това се вижда отъ по-долу печатанитъ писма отъ чиновникъ при сжщата дирекция. Той се покрива по заповѣдъ отъ горе отъ всички малки и голѣми чиновници въ Добруджа, които му събиратъ и щедри абонаменти отъ измжченото и изплашено българско и турско население.

Четете и пакъ опровергавайте, вие влашки цигани:

Драги Г нъ Рашеновъ,

Не можешъ си представи, каква радостъ почувствахъ тая заранъ, когато видѣхъ върху бюрото си в. „Поша“.

Знай, че единъ добъръ представникъ на пролѣтътъ ми донесе вечерята, нѣко ново — интересно и обещава — печатаната статия „Следъ отиди“. Ето тукъ ти пращамъ една статия за публикуване. И за напредъ ще ти пращамъ по нещо. Какво правишъ? Нищо не ми пишешъ за получаването на 15.000 лей. Какво направи съ Г нъ Атанасовъ? Пиши ми дали си получилъ тия работи и какъ си?

Поздрави

Ще гледамъ да ти изпратя и бюлетини.

Съ почитъ: Флореску
Букурещъ, 16.III.1928.

Драгий приятелю Рашеновъ, Кжде се губишъ, че не ти се чува вече гласа? В. „Куриеръ“ (бѣлг. в-къ въ Добричъ б. р.) почна да ни напада грозно, тѣй че трѣбва да се противопоставимъ. Пратихъ 2 статии за публикуване, които сж противъ „Куриеръ“, но виждамъ, че не излизатъ. Хайде драги, бързай съ работата, че рискуваме да останемъ на сухо.

Стига толкова хули отъ страна на тия бандити.

Съ приятелски поздравъ
Флореску

Жандармерийска секция Бомисъ. Постъ Харди.

Списъкъ на жителитъ отъ околността на тоя постъ, абонаирани на вестникъ „Поша“.

Име и презиме	Гдѣ живѣе	Сума лей
1 Фер. Еюбъ	Параулъ (Ходжа)	500 —
2 Аз. Муртаза	"	500 —
3 Кал. Петрова	"	500 —
4 Дсанъ Ибрахимъ Куртъ	"	500 —

Draga D-le Rasenof,

Nu poti sati inchipui ce bucurie am simtit azi-dimineață când pe biroul meu am Zarit „Posta“! Stis ca un bun vestitor de primavara mia adus ziaru a ceva nou-a ceva frumos. Si frumoseste si articolul editoriat „Слѣдъ Отиди“. Uite aci i-ti trimet un articol de publicat. Dinaintea am sa-ti trimet câte ceva. Cemaî faci nimic nu-mi scris iti primit celê 15,000 lei? Ce ai facut cu D-l Atanasov? Scriemi dacă ai primit aceste lucruri — si ce mai faci.

Salutari

Am sa caut sa-ti trimet si buletine Cu bine Florescu
16.III. 1928 Bucarest.

Draga Amice Rasenof,

Unde te pierzi de numai ti se aude glasul de loc? Curier a început sa ne atace grozav asa ca trebue sa ne opunem. Am trimes 2 articule de publicare care çunt contra lui Curier dar vad ca nu es.

Hai draga grabeste cu lucru Că riscam sa ramancam de caruta.

Ajunga atat bajocura din partea acesta barditi.

Cu salutari Prietenesti

Florescu.

Какъ се записватъ абонати отъ прѣдставения списъкъ отъ една Секция изглежда, че най-много турцитъ го четатъ. Не-щастни турци.

Sectia Jand. Boris Postu Harddi

T.A.B.L.O.U

De locuitori din raza acestui post abonati la Zearul „Posta“

Numele si pronumele	Satulun de domice Ileză	Suma lei
1 Ferat Elup	Paraul(Popil)	500 —
2 Azis Murtaza	"	500 —
3 Calin Petre	"	500 —
4 Asan Ibram Curt	"	500 —

Процесът на Елзаскитъ автономисти

Следъ присъдата мнението на пресата — френска, елзаска, германска и английска

ХІ

Следъ така произнесената присъда по процеса на автономиститъ въ Колмаръ цѣлата западна преса прави разсуждения върху нея отъ гледища най различни съобразно интереситъ, на които всѣки вестникъ поотдѣлно служи. До колко свѣтътъ е обръканъ, и какъ най превратно се схващатъ, обосноваватъ и обхващатъ националнитъ борби въ Европа се вижда отъ тоя случай. Не е излишно да повторимъ още веднажъ, че именно тази система, тоя начинъ на изопачаване на научнитъ доктрини, на отричане и фалшифициране установенитъ отъ живота истини, — да се оспорватъ отъ авторитети, политици и пресата съобразно съ интереситъ на партиитъ, класата и срѣдата, отъ която излизатъ, е довело до конфликти и взаимноистрѣбителни войни цѣли народи.

Елзаскиятъ въпросъ не е новъ. Той отдавна занимава общественото мнение въ Европа. Богатствата на Елзасъ сж именно и ябълката на раздоритъ между френския и германски империализмъ. Елзасци сж разбрали отъ дълги години тая горчива истина и сж тръгнали въ пѣтя на автономизма и независимостта, единствената гаранция за спокойното развитие и благоденствието на елзаския народъ. Ала нито Германия нѣкога, нито Франция днесъ сж склонни да признаятъ тия легитимни права на елзасци. Ето какво пишатъ тѣхнитъ вестници по присъдата:

Френската преса.

„L'Avenir“ органъ на френскитъ националисти:

„Това което трѣбваше, това е да се покаже, че френското правителство е решено въ бждаще да пресѣче пѣтя на агитациитъ на подстрекателитъ на размирицитъ и измѣната. Вердиктътъ е едно предупреждение за бждащето.

„Ние желаемъ той да донесе на елзасци едно обстриювание на съзнанието, сжсверменно и едно известяване за благоволенieto на властѣта. Манифестациитъ, които станаха въ сждебната зала и вънъ отъ нея, сценитъ устроявани отъ свещеници, да носятъ на раменетъ си комуниста Бертонъ, екстраординарното оскърбление нанесено на сждебнитъ заседатели отъ комуниста Бертонъ: „Да работимъ всички ведно за щастието на Елзасъ и на Франция“, катурва цѣлия здравъ смисълъ, за което може чистосърдечно да се смѣятъ въ Парижъ, но е тежко на Елзасъ, и то показва колко е трудна работата, която трѣбва да се върше.

„Скъсайте съ това садистко заблуждение, отъ свещеници и комунисти. Предприемете работа въ селата, — такава трѣбва да бжде задачата на утрешния день и днесъ дори. Часътъ на правосъдието мина, сега е дълга на политиката да почне“.

„Фигаро“ органъ на дъртитъ французки консерватори пише: „Автономизмътъ е осжданъ. Това трѣбваше да стане. Започнатиятъ процесъ срещу демагозитъ донесе болезнени размирици въ Елзасъ. Трѣбваше да се свърши. Трѣбваше да се покаже, че има справедливи закони.

„Автономиститъ и свещеникъ Хеги, експлоатираха отъ дълги години правителствениотъ грѣшки. Тѣ създадоха единъ такъвъ

редъ на нѣщата, че френската магистратура бѣше представена като чуждъ елементъ. Не се отнасяше до справедливостта а до отбраната на Д-ръ Риклинъ, Росе и другитъ като елзасци и срещу френското правосъдие.

Свещеникътъ Хеги избѣгна отговорността, но той направи голѣми злини, които още сжсществуватъ. Правителството има е д и н ъ деликатенъ и бързъ дългъ, който трѣбва да изпълни. То трѣбва да разбере, че Елзасъ има свои традиции, свои обичаи и свои вървания“.

„L'Oeuvre“ (лѣвичар. органъ): „Ако имаше комплотъ, не е скжпо изкупенъ. Ако е нѣмало комплотъ, не си заслужаваше труда да се вдига толкова шумъ. „Трѣбва ли да се прекло ние предъ думата на правосъдието? Ние се подчиняваме, безъ да го разбираме.

„Обяснява ни се, че е мжчно отъ момента отъ когото е започналъ процеса, да се прави друго освенъ това, което се правеше. Обвинителя не може да отрече, че въ неговата планина на обвинение спеше една м и ш к а. Тя се зарадва отъ осжданieto и искайки опрощение отъ сждебнитъ заседатели и сжда. Ние се страхуваме, че успокоението нѣма да се постигне. Риклинъ и Росе не сж въ бждаще помалко мжченици за Елзасъ, за този Елзасъ, който тѣ акламираха въ преторията, безъ да акламиратъ Франция.

„Силно се манифестира вчера въ Колмаръ. Видѣ се свещеници да носятъ триумфално г. Бертонъ комунистъ и по тоя начинъ запечатаха съюза си. Такъвъ е баланса отъ тоя злоупотреученъ процесъ. Но можеше ла да бжде другояче?

„На кѣсо казано, ако не се желае да се продължава политиката на шрауса, трѣбва да се признае, че движението, да го кажемъ на паритикулариститъ, или регионализма придоби едно особно значение. Безполезно е да се мисли, че ще се сломи съ силата. Между това ние не ше възприемеме скжсванието на националното единство въ полза на една провинция, която ще бжде на страна и чийто автономизмъ ще доведе до развалини съ тия вжтрешни несъгласия, които иматъ зародиша въ елзаския характеръ. Тогава?

„Тогава не трѣбва ли да кажемъ като Жанъ Хенеси, че Колмарския процесъ привлича нашето внимание по единъ бруталенъ начинъ по наше желание, но толкова наложително става една пълна административна организация въ цѣла Франция, върху базата на децентрализацията“.

„L'Humanité“ комунистически органъ пише:

„Вердиктътъ отъ Колмаръ не разрешава елзаската проблема, а напротивъ дава нови сили на започнатата борба отъ трудящитъ се маси въ Елзасъ и Лотарингия противъ французския империализмъ, за защита на своитъ права.

„Политическата борба се засили, нещастieto на елзасци се утечки, — ето кои сж първитъ последствия отъ тоя недостоенъ вердиктъ“.

„Единъ вердиктъ решенъ чрезъ страхъ, полоченъ следъ една недостойна и силна кампания, съ оскърбления и заплашвания подхранвани отъ отъ агентитъ на властѣта, осигури на френския империализмъ едни недѣгави успѣхи.

„Успѣхи ефимерни! Не следъ дълго елзаския народъ ще се реваншира“.

Елзаската преса

„Le Journal de l'Est“ (Страсбургъ).

„Това, което вердикта ни показва то е, че той е билъ движенъ отъ две съображения: усилията на едно правосъдие и изпълнението на единъ французски дългъ“.

„L'Elsasser“ пише, че 24 май 1928 г. е нареденъ между най нещастнитъ дни въ историята на Елзасъ“.

„L'Elsasser Kurier“ (Колмаръ) пише, че вердиктътъ е пристрастенъ и че тѣзи, които сж възбудили процеса сж идиоти“.

„Les Dernières Nouvelles de Strasbourg“, съобщава, че трѣбва да се очаква реакция, и че ще трѣбва много воля и търпение за да се дочакатъ по-добри дни.

„Споредъ положителни сведения подготвя се въ голѣмъ мащабъ агитация, при които комуниститъ ще играятъ една голѣма роль, разбира се, съ тѣхнитъ съюзници — авотомониститъ. Даже днесъ много властници подчертаха характеристикния фактъ, че адвокатата комунистъ Бертонъ биль триумфално носенъ ачера отъ четирма елзаски сваденици.

„La France de l'Est“.

„Положението е по-деликатно отколкото всѣкога. За да се аплира, трѣбва правителството да разчита на добрата воля на всички лойални елзасци“.

Германската преса

„Tegliche Rundschau“ органъ на Стреземана пише:

„Какви ли не оплаквания бѣха формирали преди войната въ Елзасъ противъ тѣй наречената подтисническа германска политика? Ами сега? Не може да се поддържа, че германската политика бѣше безпогрешна, но една дебела лъжа ще бжде, да се поддържа, че нашата администрация е третирала населението въ Елзасъ и Лотарингия съ сила и юмруци. Днесъ може да се каже, че то се хапе и трови отъ единъ скорпионъ. Ние го видѣхме въ Колмарския процесъ. Чрезъ заблуждения въ своята политика, Франция успѣ да отчужди въ кѣсо време елзаското население, и единъ день безъ вѣхавко съмнение ще сжжелява анексията на бившитъ германски провинции“.

„Deutsche Zeitung“:

„Правото е изнасилено, силата тържествува. Франция преобръна Елзасъ въ единъ затворъ. Този процесъ бѣше единъ срамъ за Франция, — единъ срамъ, който ние ъ пожелаваме отъ всичкото си сърце. Тая присъда ще очертае единъ новъ животъ въ националното елзаско движение“.

„Lokal Anzeiger“:

„Ние предвидѣхме изхода на процеса въ Колмаръ. Сждѣтъ слушаше заповѣдта отъ Парижъ да осжди подсждимитъ. Това е една присъда предназначена да създаде убеждение у френското общество, че борбата за елзаскитъ права е вече свършена. Отраженията на тоя процесъ ще покажатъ, че политиката на елзасци и лоренци е решена повече отколкото други пѣтъ да следва пѣтъ на борбата. Главниятъ прокуроръ не можа да установи, че автономистическото движе-

ние въ Елзасъ и Лотарингия е подхранвано чрезъ субсидии отъ Германия, но противното излѣзе отъ процеса че това движение се развива спонтанно между елзаското население вънъ отъ всѣкакво чуждо влияние“.

„Germania“:

„Неочакваното стана. Френскиятъ сждѣ обяви въ държавна измѣна интелектуалнитъ водачи на Елзасъ и ги осжди на затворъ и заточение. Ние не знаемъ мотивитъ, които сж движили сждебнитъ заседатели да издадатъ тоя вердиктъ. Ние виждаме само резултатитъ и констатираме съ дълбока тъга, че сж тръгнали въ единъ фалшивъ пѣтъ. Да не казватъ въ Франция, че тази афера не интересува странство.

„Сждбата на Елзасъ не може да ни бжде безразлична. Всѣки знае съ каква искреностъ и сърдечие ние взехме участие въ Локарно за едно френско германско разбирателство, за да не прозиратъ въ настоящето ни мнение единъ маскиранъ иредентизмъ. Тѣмо зашто ние искаме мирни отношения съ Франция, за това ние осждаме мѣрkitъ, които като тия, смущаватъ френско-германското споразумение“.

„Gazette de la Croix“:

„Съ Колмарската присъда, френската политика въ Елзасъ и Лотарингия прокламира своя фалитъ. Защо е тая кампания на пресата? Кому служиха тия дебати? Да се достигне до освобождението на петнадесетъ души отъ подсждимитъ и да се осждатъ останалитъ на минималното наказание предвидено въ закона. Обвинение то се продѣни и главния прокуроръ добре направи, че го призна открито. Единъ изходъ отъ такъвъ родъ, за предпочитане е за френския престижъ, чрезъ едно политическо разрешение, за което нищо не щѣше да бжде въ състояние да засегне неговата справедливостъ. Този неуспѣхъ за методитъ на Поанкаре въ Елзасъ и Лотарингия е едно събитие отъ голѣмо политическо значение“.

„Deutsche Allgemeine Zeitung“:

„Отъ днесъ нататкъ започва новата страница въ историята на Елзасъ и Лотарингия. Никакво касиране на присъдата не може да поправи провалата на легендата за благоденствието на Елзасъ и Лотарингия въ Франция. Тая присъда осжди Франция“.

„Berliner Tageblatt“:

„Отнася се за една присъда на компромиса и тенденцията, така както бѣше цѣлия тоя процесъ, тенденциозенъ съ целъ да изнасили политическото мнение.

„Сждебнитъ заседатели по-добре можеха да присждятъ съ своята съвестъ, но базата на обвинението се разкри че е безъ разумъ. Истината е, че осжденитъ и всички сподвижници на автономистическото движение сж хора отъ германски произходъ, но съ френски сърдца, предназначението на които е да служатъ за съединително звено между два голѣми народа и да сътрудничатъ на тѣхното пълно разбирателство“.

„Gazette de Voss“:

„Който обича Елзасъ и неговитъ жители, на него се налага да остави тая областъ да живѣе въ миръ, да цени достатъчно елзасци и да ги остави сами тѣ да уреждатъ

своитъ въпроси. Нека се надѣваме, че въ Франция ще бждатъ толкова благоразумни и психолози, за да си теглятъ заключението отъ Колмарския процесъ“.

„Le Service Parlementaire Socialiste“ пише:

„Нитѣ Франция, нитѣ Германия нѣматъ интересъ нѣщата да дойдатъ до тамъ, че да се раздухаватъ страститъ на елзасци въ борба едни срещу други. И дветѣ тия страни трѣбва да поискатъ единъ другъ сждѣ обективно да се занимае съ процеса на автономиститъ. Френско-германската настояща граница е фиксирана за винаги отъ мирнитъ договори и това трѣбва да остане така. Но това не може да бжде тѣй, ако националнитъ особености, култура и езикъ на германскитъ малцинства въ Франция не бждатъ зачитани“.

Английската преса.

„Daily News“ пише:

„Ако френското правителство е, може би било заставено, да наложи своето наказание на четирмата осждени нѣщо добро може да излѣзе отъ тоя процесъ. Успокоението обаче не ще дойде освенъ следъ всеопрощението и ние смѣтаме, че то ще вземе поука отъ това“.

„Times“ пише твърде внимателно:

„Мжчно е да се изкажемъ безъ да имаме пълнитъ сведения, каквито френското правителство притежава. Споредъ това, което ние знаемъ се вижда, че макаръ въ настоящето автономистическо движение да има несъгласия, тона на общитъ чувства на елзасци е много здравъ, за да убие злобата безъ да има нужда да се служи съ героизмъ. И присъдата предвижда това мнение.

Мнозинството отъ елзасци не желаятъ друго освенъ по-голѣмо участие въ управлението на отечеството си и автономизма ще намали отъ силата си щомъ видятъ, че тѣхнитъ искания бждатъ възприети“.

Останалата английска преса жестоко критикува френския централизмъ.

Въ идния брой ще се поставя да дадемъ една прещенка на цѣлото елзаско движение, като единъ отъ въпроситъ на националнитъ проблеми въ Европа. Д-ръ П. Вичевъ

Съвѣтско нота

до Ромъния

Прѣзъ 1917 г. параходитъ на руското Дунавско Параходно Д-во, останаха въ ромънскитъ пристанища по Дунава. Слѣдъ войната, ромънското правителство тури ржка върху тѣхъ.

На 18 августъ 1921 г. Съвѣтското правителство съобщи, че не признава тая ромънска конфискация. Облѣгйки се на международното право, то заявило, че ще го държи отговорно.

Въ тия послѣдни дни Чичеринъ е отправилъ нова протестна нота въ Букурещъ срѣщу продажбата, която ромънското правителство прави на останалитъ руски параходи, макаръ и да сж аварирани и че ще постѣжи по сжция начинъ съ останалитъ ромънски имоти въ Русия, каквито има много, независимо отъ ромънската хазна отнесена съ отстъплението на ром. войски въ Русия.

Изъ страната на сълзитъ

Нѣма закони. Нѣма властъ. Всичко краде и обира. Съ министерска заповѣдъ взематъ реколтата

Добруджа, юли 1928 г.

Въпреки всички протести, оплаквания, публични печатни критики и наредби, изземването на земята продължава. Почти на всѣкжде, кждето се върши изземвания ставатъ и сбивания. Има и голѣми обори. Въоръжени цинцари, на голѣми групи ходятъ отъ село на село и обиратъ реколтата на селянитъ. Гдѣто минатъ тия кучовлашки бандити разплакватъ населението. Особено тежко е положението въ ония села, кждето сж заселени последнитъ нови колонисти. Защото на тѣхъ имъ е било обѣщано, че ще имъ се даде

засѣта земя.

Въ тия села тѣ сж станали собственици на кжщата кждето сж настанени да живѣятъ. Тѣ разполагатъ съ зеленчуковитъ градини, добитъка, птицитъ, хамбаритъ и пр. Тия безобразия се вършатъ съ знанието на властитъ, които имъ даватъ съдействие, както е въ селата изъ околицитъ на Доймушларско и Сарсанларско. Отиватъ ли да приематъ нива въ други села, принуждаватъ населението да ги гошава и удовлетворява всички тѣхни прищевки. На край за благодарностъ биятъ гостоприемнитъ селяне.

Властѣта нѣмѣе, въпреки че е отрупвана съ оплаквания. Ясно се очертаватъ желанията — да прогонятъ мѣстното

българско и турско

население. И действително констатира се почти на всѣкжде изъ Тутраканско и Сарсанларско движение за емиграция.

Изземването на 1/3 отъ земитъ започна презъ м-цитъ юни и юли и се раздава на колониститъ. Следватъ нескончаеми разпри. Селянитъ не даватъ реколтата си. Защо на угаръ поне не сж иззети, а се чакало да бухне реколтата, да се пожене, та тогава да се раздава на готово съ нея заедно.

Отъ всѣкжде разправятъ и заблуждаватъ, че е спрѣно изземването. Нищо подобно. Силистренскиятъ префектъ издалъ наредба, съ която предписва: селяне, на които трѣбва да се изземе земята да заплатятъ по 25 крини жито и една крина бобъ на хектаръ, като юджуретъ (наемъ) безъ огледъ съ какво е засѣта земята.

Ето ви легализиранъ обиръ и се търпи. Това доказва, че на цинцаритъ наистина е

обѣщана готова реколтата,

за да ги примамятъ. Ала населението е било вече изнудено. Болшинството собственици, чиито земи се заплашвали въ последнитъ дни съ изземване съ реколтата сж били принудени и сж подписали контракти, че ще даватъ по 5 крини на декаръ т. е. 50 крини на хектаръ. А въ с. с. Кавурга, Шахинларъ и др. села, населението е било заставено на сила да сторятъ това въпрѣки нарежданieto на префекта, като ги задължаватъ да даватъ по 6 крини на декаръ.

Отъ друга страна наемитъ сж непоносими. „Консилература агрокола“ събира за 1926 и 1927 г по 1200 лей на хектаръ. Тия които не сж се издължили трѣбва въ последнитъ дни да направятъ изплащанието съобразно съ съобщението на сжщото учреждение. Като резултатъ на всичко това сж нанесени

масови побои

въ с. с. Гарванъ, Сребърна, Ясакъой, Сарсанларъ, а чистични побои въ всички села.

Сжщото става и въ Добричкия окръгъ въпрѣки разнитъ министерски заповѣди до агрономитъ, 1/3 отъ земитъ да се изземе следъ прибирането на реколтата. Тя се иззема и раздава на колониститъ. Ста наха много инциденти въ с. Сърнено, Балчишко. Има едно нареждане до агрономитъ да посредничатъ и спогаждатъ колониститъ съ населението.

Стреземанъ въ Парижъ

Френскиятъ м-ръ на Външ. Работи Брианъ поканилъ своя германски колега Стреземанъ да отиде въ Парижъ да подпише пакта за миръ на Келогъ.

Понеже поканата била лична, то германското правителство не се счита за задължено да я изпълни.

Предполага се, че ще постъпи покана за правителството, въ който случай то ще я проучи и ще я свърже съ въпроса за изправянието на Ренания, защото шомъ се подписватъ такива договори противъ войната, на дѣло трѣбва да се ликвидиратъ всичкитъ послѣствия отъ нея.

Очевидно властѣта не иска да се наложи, а предписва да ги спогаждатъ. Ясно става, че на колониститъ е обещавано онова, което тѣ на сила сега го взематъ.

Това нареждане гласи, агрономитъ да действуватъ шото 40% отъ реколтата да се дава на цинцаритъ. Ако нѣкои отъ колониститъ сами се спогаждатъ съ селянитъ, шефове и агрономитъ

поощряватъ цинцаритъ и така провокиратъ конфликтитъ. Такава провокаторска роля играе агронома Антонъ въ с. Геленджикъ (Добричко). Типиченъ е случая съ Бр. И. Георгиеви отъ с. Узларъ, които се оплакали, че имъ иззели 4 хектара засѣта земя съ жито и се дава на колониститъ въпрѣки изричната наредба по тоя въпросъ. Агрономитъ Антонъ скрива заповѣдта и не я дава за изпълнение и земията се заграбва. Случая е отнесенъ до прокурора

Населението се е обърнало съ отдѣлни и колективни оплаквания до централната властъ въ Букурещъ. Никой обаче не върва, че ще се даде удовлетворение на това измъчено и ограбвано население, защото влаченето на колониститъ и тѣхното настаняване става по плана на правителството за обезпаване, обезмолжаване и денационализиране на Добруджа. Делиорманлиевъ

Пакта на Келогъ

За миръ говорятъ, а се въоръжаватъ

И американцитъ, хемъ следватъ пътя на империализма въ Америка и крайния изтокъ, кждето интереситъ й се стѣлноватъ съ английскитъ и японскитъ, хемъ приказватъ за миръ. Келогъ м-ра на Външ. Работи въ Вашингтонъ излъзе съ своя проектъ за премахане войната, като средство въ националната политика на държавитъ. Следъ петъ мѣсечно преговаряне, видоизмѣнения и допълнения отъ желанието да се създаде миръ, констатира се желание, кой по-вече да оградятъ интереситъ на силнитъ и похитителитъ на свободитъ на народитъ. И въ края това което се предлага за да се подпише представлява една пародия на договоръ за миръ отъ типа на тия, на които се крепи и О. Н.

Но интересното, като ново, което заслужава да се отбележи, то е, че администрацията на председателя Колиджъ иска въ близкитъ дни Сенатътъ да приеме закона, за направата на новитъ крайцери, които влизатъ въ новата програма на Съединенитъ щати и то преди да бжде подписанъ и внесенъ въ Сената пакта противъ всйната.

Отъ друга страна лансира се, че ще подпишатъ пакта въ Парижъ петнадесетъ държави. Другитъ щѣли да се присъединятъ съ подписването на единъ протоколъ.

Съветското правителство и то пожелало да участвува въ подписването на тая фалшификация и заблуда за приспиването на народитъ, ако разбира се другитъ се съгласели на това. Какъвъ ще бжде тоя миръ, който, като пакта за О. Н. се крепи върху кървавитъ сълзи на десетки милиони заробени, угнетени и подтиснати народни маси. Това ще бжде една нова провокация къмъ човѣшката съвѣст и правото на народитъ сами да разпоредятъ съ себе си, както намѣрятъ тѣ за добре.

Гонятъ българитъ

отъ Добруджа

Намѣрили му Цаната

Между селата Кара Пелитъ и Конакъ бѣха се обрили пжтници. За случая вестницитъ писаха. Обиращитъ не можаха да се заловятъ. Какъ ще се заловятъ, когато тѣ сж цинцари протезирани отъ мѣстната администрация.

Обиращитъ сж българитъ Ст. Драгановъ отъ Силистра, Петъръ Милошевъ, Димитъръ Кенарлиевъ, Драганъ Караивановъ отъ с. Конакъ и нѣколко турци отъ с. Кочмаръ.

Шефътъ на с. Кара Пелитъ заплашва съ изселване населението. Гузенъ човѣкъ. Той иска да се оправдае и застава селянитъ да признаятъ факта, че бандити отъ България сж дошли и извършили обира. До край иска да остане престѣпникъ. И престѣпленията следватъ. Залавятъ селянина Борисъ Георгиевъ отъ с. Конакъ, чиито баща е бившъ старши стражаръ въ България и който по настоящемъ живѣе въ България, и го изпращатъ да отиде при баща си, за да научи, кои сж бандититъ, та шефа да бжде оправданъ. Открито сж казали на Борисъ Георгиева, че ако не донесе имена на бандити да не се връща, защото главата му щѣли да взематъ. Идва нещастниятъ човѣкъ, главата си да спаси. Какви бандити ще търси тукъ, когато всички, цѣлото население и обиращитъ сж заявили, че това сж цинцари

Така Борисъ Георгиевъ става бѣжанецъ, оставя имотитъ си и цинцари сж ги овладѣли.

Тѣй се използватъ нападенията, та като казваме, че съ тѣхъ се услужва на ограбванията и денационализацията на Добруджа, и че само българското население страда, ние сме прави.

Четете и разпространявайте в. „Свободна Добруджа“.

Даулъ Зурловъ

Изъ дневника ми*)

1923 г. Основавме Ведерео по болшевишки маниеръ. Основатели сме Пукнатото Тенеке, Комарджията Асанъ, Доймушларския Герой, Глухия Селимъ, Черната Свиня, Сюргона Стефанъ и... още единъ-двама, на които имената забравихъ.

Целта на Ведерео е, да помага на всѣки, който повече е натоваренъ. Така напр., да освобождава отъ излишни грижи населението по ергелето; да организира кооперативно производство, по примѣра на съветската, на пийниръ шекеръ, калъпи за калпаци и др. по трѣбни нѣща. Стига хората да си даватъ паритъ на чужденцитъ, ами да се научатъ сами да ги произвеждатъ. Значи, да се научатъ на икономия и да разбератъ, че само въ кооперацията му е майката.

Целта ни е още, да освобождаваме, особено похарманъ, бирницитъ отъ голѣми отговорности гдето държатъ грамадни суми у себе си. Който не се подчинява, да го препращаваме по етапенъ редъ на разположението на „Св. Петъръ“ и

най-сѣтне, за осжществението на такива просѣтни и високо хуманни задачи, да приемаме било по доброволенъ или насилственъ начинъ отъ всѣкжде и всѣкиго; да си на правиме по една-две кжщи и по стотина декари земя, а не всичкото да проиграваме на комаръ или пропиваме по кабаретата, та на стари години да не станеме за майтапъ, — джанъмъ напълно да вървиме по стѣпкитъ на Каравеловъ, Раковски (не болшевика разбира се, а неговия чичо), на Ботева, Левски, Караджата и особено да вървиме по стѣпкитъ на последния, защото той ни повече харесва. За това го обявяваме за нашъ патронъ и всѣка година трѣбва да го празнуваме, да го сочиме за примѣръ, както ние трѣбва да служиме за юрнекъ на младитъ.

Като важенъ стратегически и комуникационъ центъръ избираме гр. Безъ Властъ, на Дунавъ, за да бждеме въ контактъ съ западъ и особено съ Виена. Операционния си планъ развиваме на изтокъ по селата, главно турскитъ, защото тамъ най-добъръ разбиратъ, какою нѣщо е хюкюматъ и тайната бива добъръ запазена. Послѣ, случаватъ се хаталъци. Тѣй напр.,

сгрѣши се по нѣкога, та избързае съ нѣкого и го пратиме на гости при „Св. Петра“, безъ да сме го питали по рано, защото може да не е за гости човѣка, — нѣма кой да ни държи смѣтка, нѣма кой да ти се сърди, както е по другитъ мѣста, гдѣто има, да речеме, прокурори.

Понеже базата ни е много далечъ, а Балкана ни дѣли то, провизиония планъ се много затруднява. Установихме си представителство задъ Балкана, въ лицето на двама млади енергични хора, хитри до нѣмай кжде, а характеръ и на други на заемъ да даватъ, — гдѣто еша имъ нѣма по цѣлата Добруджа. А пъкъ умъ, колкото щѣшъ, — отъ петитъ имъ тече.

Днесъ 1 януари 1925 г. ознаменувахме новата година, съ благопожелание за напредъкъ на дѣлото. Ударихме печата на Ведерео на дирника на кака Славка, та който кондиса да знае, че е общъ, на Ведерео и не се шегуваме, а сме решени, смѣло да вървимъ по пътя на Караджата.

Днесъ получихме бележка отъ секретаря на комитета да изпратиме при Св. Петра Непокорниковъ отъ с. Говедово,

защото не искалъ да достави на шаба, седемъ пуйки, седемъ гжски, седемъ кокошки, седемъ кр. масло и по хиляда лв. джебъ харчълъкъ. Поради закъснение, заповѣдта не можахме своевременно да изпълниме.

Днесъ получихме нареждане да бжде пратенъ на поклоне ние при Мохамеда ходжата Сарж Чизмели Мехмеда отъ с. Пусто Кесме, — царски приятелъ. Отъ такива приятели той нѣма нужда. Изпълнено.

Днесъ ни се заповѣда да пуштнеме Драгана да избѣга, защото много знае и много иска отъ събранитъ желтици, когато единъ членъ и то отъ обикновенитъ на нашата организация на дисциплината и слѣпото подчинение не може така да прави. Той трѣбва да знае само едно — молчатъ и не разсождатъ. Каква е такава дисциплина, когато ще се държи смѣтка за събранитъ желтици и ще иска да дѣли на равно. Всичко ли отъ съвѣтската ще копираме? Не може така. Туй не е вече дисциплина!.. Заповѣдта изпълнена въ точъ.

Днесъ се предписа да взе-

меме младата и хубава кадѣнка отъ Доксанъ Фикирлията и да я предадемъ на Амъ Серсемина. Да получиме двадесетъ хиляди лв. и да ги занесем на Доймушларския Герой. Изпълнихме безпогрѣшно нарежданията.

Днесъ се предаде заповѣдъ по Ведерео, войводитъ съ момчетата, стигне ли на овредѣления пунктъ, да предава пушкитъ и бомбитъ на шефа и да иска, да имъ се донесе ракия, ядене и тютюнъ — гладни да не оставатъ. Войводата се държи отговоренъ, ако момчетата останатъ ненахранени и ненапоени. Полага се и по една хубава булка. Могатъ да бждатъ и кадѣнки, но безъ друго, да сж млади.

Днесъ, Игнажденъ, получи се бърза телеграма до Колю Кьосето, да се събератъ единъ вагонъ прасета и да се изпратятъ немедленно за шаба на Ведерео по случай Коледнитъ празници.

(п.) Предс.: Пукнатото Тенеке

(п.) Секр.: Доймушларски Герой

Разградъ, юлий 1928 г.

(Следва)

*) Който е намѣрилъ другитъ страници отъ дневника ни нека ни ги изпрати. Ще го почерпимъ.

Гражданската борба

във Египетъ

Народа противъ правителството и краля

Конфликтътъ между краля и правителството отъ една страна и депутатитъ националисти въ Египетъ се разраства.

В. „Аль Балагъ“ съобщава, че въпреки взетитъ мърки отъ полицията, депутатитъ и сенаторитъ вафдисти се събрали на 28 юлий въ 18 часа въ резиденцията на Мурадъ Шерай.

Тъ сж дкларирали, че правителството пречи на парламента да се събере въ своето определено мѣсто, присъствуващитъ членове намиратъ, че декрета отъ 19.VII., съ който се суспендира конституцията и разтуря камарата е нелегаленъ актъ, членоветъ на конституцията предвиждатъ, че законодателната властъ не принадлежи само на краля, а съвмѣстно съ сената и камарата. Така че представенитъ депутати декларираатъ, какво парламента продължава да съществува и има възъ основа на конституцията правото да се събира.

Събранието е гласувало днесъ редъ, съ който оттегля довърнето си отъ правителството и настоява за оставката му. То счита, като несъществуващи всички законодателни актове, политически, финансови и търговски съглашения на настоящето правителство съ чуждитъ държави и заявява че събранието ще продължи заседанията си до края на м. ноември 1922 год.

В „Аль Балагъ“ прибавя, че по искането на Нахасъ Паша, сваления м-ръ председател, събранието е положило клетва въ смисълъ, да направи всичко което трѣбва, за да отбраняватъ конституцията.

И всичко това става, за да се приематъ условията на Англия за политически и търговски концесии въ Египетъ, които сж отъ естество да засегнатъ суверенитета на египетския народъ, който суверенитетъ Англия бѣше ужъ признала преди шестъ години — 1922 год.

Съръ Остенъ Чемберленъ въ последната си речъ въ камарата на общинитъ, по поводъ обвиненията, че Англия носи отговорността за събитията въ Египетъ е заявилъ, че Англия остава върна на принципитъ усвоени на 1922 г.

„Азъ не искамъ да кажа, че съ или безъ конституция или парламентъ, египетскитъ управници могатъ да negliжиратъ резервитъ направени презъ 1922 г. Далечъ отъ тая мисълъ. Каквато и да бжде формата на установеното управление, то трѣбва да вземе подъ внимание тия резерви и да ни даде удовлетворение по въпроситъ до деня, когато Египетъ ще се рѣши да преговаря съ насъ, за единъ договоръ върху единствената база, която може да бжде приета отъ Англия.

„Английскитъ войски сж въ Египетъ, за да подържатъ реда и азъ смѣтамъ, че настоящия моментъ е удобенъ за започване на нови преговори за единъ договоръ. Вънъ отъ това, азъ вѣрвамъ, че не ще бжде умно да се вини английското правителство въ каквото и да е“.

Това значи да се усложни още повече положението въ Египетъ, да се засилатъ междоусобицитъ и краля Фуадъ да избѣга въ Англия, а английскитъ войски и флота да влѣзатъ въ ролята си, както това бѣше съ буритъ и по свѣта вѣоще.

Въ крайния изтокъ

Борбитъ за надмощие

въ Китай

Събитията въ Китай навлѣзоха въ втора решителна фаза. Националиститъ, които измѣстиха характера и насокитъ на гражданскитъ борби, като се облѣгнаха на сътрудничеството на империалистическитъ сили, срѣщнаха голѣма съпротива въ вътрешното устройство на китайската държава и въ международното ѝ стабилизиране. Суверинитетътъ тукъ на китайския народъ не се зачита. Налагатъ му се договорни решения, които създаватъ привилегии за чужденцитъ. Само Съединенитъ Щати и то водими отъ желанието да взематъ надмощие въ голѣмата империя на слънцето, признаха национал. правителство, отказватъ се отъ всички стари договори и приематъ да преговарятъ на равни начала съ китайцитъ за сключване на търговски и политически договори. Нѣщо повече, тѣ изтеглили 1500 офицери и войници отъ американската флота въ Тиенцинъ.

„Le Temps“ съзира въ тая игра на Съединенитъ Щати едно желание да се използватъ голѣми икономически облаги,

насърдчавайки аспирациитъ

на националистическото правителство.

Япония отъ своя страна за явява, че не признава денонсирането на китайско-японския договоръ и ще вземе всички мърки, ако евентуално това се наложи, за да запази своитъ интереси въ Китай и Манджурия.

Задъ Япония се съзира и ржката на Англия, съ която тя има договори за влияние и взаимна подкрепа въ Тихия океанъ.

Съединенитъ Щати подписаха вече договоръ къ Китай за

митническа независимостъ

на последния. Въ Англия се смѣта, че тоя договоръ е времененъ въ тоя смисълъ, че е необходимъ единъ пълненъ договоръ по отношение на концесии, и екстериториалността, което трѣбва да получи съгласието на всички сили протектори на Китай.

„Le Temps“ съобщава, че съветския в. „Правда“ по цѣлия тоя споръ пише:

„Американския капиталъ е готовъ да послужи на правителството въ Нанкинъ противъ Англия и Япония, като на агентъ на неговото мирно проникване въ Китай, съ единствената цѣль за експлоатация на нещастнитъ китайски работници и да разполага съ националнитъ китайски източници. Едно такова проникване не може да не предизвика

сериозни усложнения

между Съединенитъ Щати отъ една страна съ Англия и Япония отъ друга.

„За щастие, обаче, китайския народъ не е още забравилъ пресната американска бомбардировка на Нанкинъ и другитъ американски престъпления извършени въ Китай и той ще знае да цени новитъ си приятели.

„Въ действителностъ Съединенитъ Щати не търсятъ друго освенъ дебуше върху катаяскитъ пазки за американскитъ стоки“.

За замѣстникъ на компрометирания м-ръ на Външ. Работи въ Нанкинъ Вангъ, се сочи Д-ръ Ву, настоящъ пълном. м-ръ въ Вашингтонъ.

Италия и Югославия

Френскитъ вестници пакъ си влѣзоха въ ролята да разпалватъ италио сръбския конфликтъ. Въ моменти, когато голѣми вътрешни кризи преживяватъ народноститъ въ Югославия, ангажирани въ борба съ централната властъ за извоюване на своитъ загубени права и свободи, френската преса подтиква Италия къмъ искания за ратификацията на Негунскитъ конвенции. Разбира се това се прави съ целъ на диверсия и да се парализира успѣшното разрешение на поставенитъ проблеми

Югославиянскитъ пълном. м-ръ Ракичъ, който се намира още въ Бѣлградъ не е отпътувалъ за Римъ. Каратъ се Франция и Италия, ала когато се касае да се сломятъ борбитъ на народитъ, за да се отърватъ отъ веригитъ на робството, тогава ги виждаме обединени да смачкатъ тая народна вълна.

Аншлусъ

Протестира и Унгария

По поводъ назрѣлия въпросъ за присъединението на Австрия къмъ Германия тѣй явно демонстриранъ на Виенскитъ тържества и съ речта на германския председател на Райхстага Лѣбе, унгарската преса излиза и открито се обявява противъ Аншлуса.

„Le Temps“ като разсждава по тоя поводъ, пише на въводно мѣсто, че унгарцитъ сж били жертва на политиката на тройния съюзъ, понесоха най-големитъ последствия отъ войната и което е най-важното, поведението на бившия имъ съюзникъ Германия въ О. Н. съвършено ги разочарова въ надеждата до очакватъ каквато и да е помощъ отъ нея. Нѣщо повече Германия все повече и повече се приближава къмъ Чехославия и Малката Антанта, които сж най-големитъ неприятели на унгарцитъ. Вънъ отъ това съ присъединението на Австрия къмъ Германия ще се открие пътя „Drang nach Osten“.

За това Унгария, казва „Le Temps“ се ориентира къмъ Италия и противъ Германия. Чункимъ медъ ще потече отъ тамъ. Залгъватъ се и унгарцитъ.

„Дипломатическата“ болѣстъ

на Титулеско

„Le Temps“ съобщава, че ромънския м-ръ на Външнитъ Работи си далъ оставката на право на Регентския съветъ, защото Братияно не билъ съгласенъ. Макарь и късно, но ние отдавна бѣхме съобщили, че Титулеско не е съгласенъ въ много отношения съ политиката на Братияновци било по външната политика, която ужъ той водеше, било по финансовата, било най-сѣтне и по вътрѣшната политика, тѣй като Титулеско който не е либералъ, а отъ групата на покойния Т. Ионеску и сѣга, да се създаде единъ общо националенъ кабинетъ, въ който да влѣзатъ и националь-цараниститъ, за да се внесело спокойствие въ страната, което щѣло да осигури и по-големитъ успѣхи и въ външната политика, да се пречистела ромънската дипломация отъ кариеризма, и най-сѣтне да се създадели финансови реформи, по съвършено други методи.

Прѣдполага се той да заеме наново поста си на пълном. м-ръ въ Лондонъ, ако до тогава Братияно не бжде сваленъ за да го замѣсти Титулеско.

Борбата на украинци

Много тенденциозни сж историчитъ въ нѣкои случаи. Итѣ не по-малко служатъ на интереситъ на патронитъ си. Така напр. за нѣкои отъ тѣхъ украинцитъ не били нация, а нѣкакво малко население, така че тѣ нѣматъ историческото право да формиратъ държава. Обратното, тѣ трѣбвало да принадлежатъ или на поляцитъ, или на ромжнитъ или на чехитъ.

Руската революция, обаче, създаде една независима Украина и украинския въпросъ се постави предъ свѣта, като въпросъ отъ голѣма важностъ. И отъ 1917 год. той занимава европейската дипломация и създава много търкания.

Нешастието на тая страна е тамъ, че и тя е много богата. Земята ѝ е плодородна. Има и богати желѣзни руди, а това буди ревностъ у съседитъ. Въ историята тя е била земята на обектъ за войни и теренъ на ожесточени сражения между поляци, турци и руси.

Възстанието на селянитъ водено отъ Богданъ Кмиелински противъ полскитъ князе завърши съ подписването презъ 1654 г. договоръ, съ който се призна отъ Русия независимостта на Украина. Това бѣше края на полското владичество, което застрашаваше дори и независимостта на Полша. Този периодъ Хенри Сенксевичъ нарече: „Съ огънь и съ желѣзо“. Но тоя поетъ имаше и тоя пасивъ, че характеризираше украинцитъ, като варвари, за да оправдае полската акция пълна съ жестокости срещу свободата на Украина.

Следъ подѣлбата на Полша, украинцитъ живѣха братски съ поляцитъ подъ австрийско и руско владичество. И при все това украинцитъ се бореха за своитъ национални и културни права, като успѣха да извоюватъ училища, библиотеки, литература и пр. Тая борба бѣше известна — борбата на Източна Галиция. Така тя се представи въ конференцията за миръ, където поляцитъ се стремѣха да го поставятъ, като полски въпросъ.

Днесъ следъ независимостта на Полшн, украинскитъ въпросъ изникна наново на сцената въ едно дори освѣтление, за борба въ десетѣхъ де партаментна на Волиния и Полезия срещу полското правителство. Така, че въ Полша сега живѣятъ седемъ милиона украинци. И поляцитъ не се спиратъ въ своитъ завоевателни тенденции, които стигатъ задъ Киевъ.

Така тѣ се готвятъ за воененъ походъ подстрекаванъ отъ френската и английска политика срещу Съветска Русия

Италия противъ пангерманизма

Италиянскитъ в. „Трибуна“ пише върху пангерманизма така

„Пангерманизма занимава важнитъ европейски политичи следъ войната, както това бѣше и преди войната. Демонстрацията за присъединението на Австрия къмъ Германия е единъ епизодъ или едно отъ лицата на тоя събитие. Ние не изключваме, че Малката Антанта ще изиграе голѣмата роля въ него, ала това трѣбва да бжде мисия за изпълнение, но не и да го направлява. Мирътъ е въ вѣчна опасностъ и голѣмитъ сили побѣдители не може да оставятъ на малкитъ държави да го пазятъ. Между тѣхъ има, които не сж участвували въ войната, а нѣкои които не сж побѣдители.

Това се казва фашистка провокация.

Бежански неволи

Въ с. Бешъ-тепе, ново-пазарско, има около 60 добруджански бежански семейства. На по-големата частъ отъ тѣхъ сж дадени дворни мѣста, на които тѣ сж струпали по една кжичка за живѣне.

Презъ миналата година почти всички бежанци сж оземлени съ по 30—40 декара земя. Останали сж обаче 6—7 семейства безъ дворни мѣста и въпреки нѣколкократнитъ имъ молби общината отказва да имъ отпусне такива. Още презъ м. мартъ т. г. бежанцитъ сж подали заявления, като посочватъ свободни мѣста за дворища, обаче отъ общината и до днесъ имъ отговарятъ че чакали „планъ“ на селото. Между това чакане обаче, местнитъ общинари не пропускатъ случай да проявятъ своята неприязнь къмъ горнитъ бежанци.

При наличността на свободни мѣста и тия отношения на общинаритъ, въ бѣжанцитъ се слага убеждението, че има нѣкакви други подбуди за недовръянето на горнитъ семейства.

На раздаденитъ имъ парцели, бежанцитъ сж успели презъ т. г. да засеятъ по нещо. Реколтата е добра. Като нѣма обаче къде да го стоварятъ тѣ рискуватъ, да го прѣскатъ по чужди дворища и само заради нѣкаква формалистика или други подбуди да търпятъ загуби.

Съотвѣтнитъ власти трѣбва да влѣзатъ въ ролята си. Това закона ги задѣлжава.

с. Бешъ-тепе Бежанецъ 29.VII 1922 г.

Обезоржаването

Нови търкания

Голѣмитъ европейски сили продължаватъ да заблуждаватъ общественото мнение въ Европа около въпроса за обезоржаването. Явно стана въ последната конференция по въпроса, че изпъкнаха голѣми различия въ схващанията на много държави и главно на голѣмитъ. Само руския и германския представители, безрезервно поддържаха пълното разоржаване. На това се противопостави английскитъ и френскитъ делегати.

Поради тия различия и на тоя варената отъ конференцията комисиия не можа да се събере и изработи новъ проектъ и да свика втора конференция. За да се постигне това Англия и Франция започнали да играятъ нови театрални номера. Сега търсятъ компромисно разрешение, за да премахнатъ различията. Следватъ нови преговори и надлъгвания. Съръ Остенъ Чемберленъ заявилъ въ камарата на общинитъ, че Англия и Франция разисквали вече върху морското обезоржаване.

Приказватъ си хората, вестникаритъ хабятъ хартия, мастило, пари и енергия, а народитъ лапатъ шарани.

Администрацията на вестника повторно напомня на всички лица и дружества, които получаватъ вестника да се отчетатъ веднага съ получаването на тоя брой.

Вестника отъ този брой ще се продава по 2 лв. екземпляр.

Цената на абонамента остава сжщия. Абонатитъ, които получаватъ вестника и не сж си внесли още абонамента се умоляватъ да сторятъ това въ най-непродължително време.

София — Печ. „Съгласие“ Левски 11